

На Сколівщині в епоху бронзи проживали **фракійські племена**. Хоч у кінці I тис. до н.е. вони зникли, розчинившись у слов'янському етносі, однак подекуди залишили вони по собі сліди у назвах рік, гір, населених пунктів. Припускають, що гідронім «Стрий» (річка) увібрав у себе морфему — «стр» від племенів бастарнів, Карпати одержали назву від племен «карпідів» («карпів»), наші

Бескиди

— від племені «бессів», а назва

Сколе

від — племені скотів (яких у вітчизняній історії називають скіфами).

З початком нової ери утверджується **слов'янська історія**. Східних слов'ян у цей час називали антами, «росами», «русичами», які сконсолідувалися в одну державу — Русь.

Термін «Русь» має й автохтонне походження і зустрічаємо гідроніми і топоніми з коренем «рос», або «рус» і в нашому краї: Роставка, Росоха, Ростічний, Росішка, Росохач, Русявка. Це свідчить про те, що етнос слов'ян-русинів простягався з Придніпров'я аж до Карпат і що наш регіон входив в обширний етнорайон слов'ян-русичів.

Серед слов'ян-русичів у VII-IX ст. було сформовано 14 племінних об'єднань. На території сучасних західних областей України було злокалізоване руське **плем'я дулібів**, яке, за свідченням літописів, жило у межиріччі Буга та Дністра.

Дуліби

— села на Стрийщині і Жидачівщині — дають основу твердити, що дулібське племінне об'єднання охоплювало і територію Сколівського району.

У VI ст. зі Середньої Азії на Дунай почалося переселення **кочівників-аварів** (їх русичі називали обрами), які, за свідченням літописця, *«примучиша дульбы, сущая Словѣны»*.

Дулібське племінне об'єднання вчинило опір обрам-агресорам:

дулібське об'єднання

стекло кров'ю, але і обри не змогли утвердити своє панування в нашому краї. Літописець пише:

«...И помроша вси, и не остася ни единъ Обьринъ. И есть притьча в Руси и до сего дне: погибаша аки Обрь; их же нъсть племени ни наслѣдка».

Дуліби влилися до волинян і під їх іменем увійшли в склад України-Руси.

На відміну від обрив, у 898 р. нашим краєм мирно і цивілізовано **проходять угорці**. Про це **Лаврен**

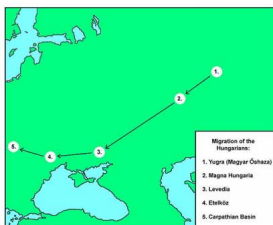
тій-літописець

записав:

«Угри... пришедше огъ востока и устремишася чересь горн великая яже прозвашася гори Угорския»

. Лаврентій пише, що територія між Дністром і Кавказійськими горами — це невід'ємна руська земля. Наші Карпати в той час літописець називає то Угорськими, то Кавказійськими горами. Він не плутає Кавказійські гори з Кавказькими!

Літописець-Нестор називає наші гори ще й Ясськими.

Зауважимо, що вперше наші гори **Карпатами** згадує 18 століть тому, у II ст. н.е., старогрецький вчений **Клавдій Птоломей** під назвою «Каргіатес орос», що означає **«Скеляста гора»**.

У слов'янському називництві топонім «Карпати» почав входити в лексичний обіг аж у XVI ст.

Згодом на місці племінного об'єднання дулібів на території Прикарпаття, Карпат і Закарпаття сформувалось племінне об'єднання слов'ян-русичів — **білих хорватів**. Декілька родових общин цього об'єднання проживало на території нашого краю. Цікавою є етимологія етноніму «білі хорвати». Лінгвісти етнонім «хорвати» пов'язують з топонімом «Карпати». Інші вважають цей етнонім іраномовного походження, що означає «західний страж», тобто

білі хорвати

— це люди, що жили на заході і були стражами землі нашої.

